

Dom Podsabotin

"Sponzini na dom.."

Zbornik ob
10. letnici
Doma Podsabotin

Misli ob 10. letnici Doma Podsobotin

Letos obelježujemo že 10. obletnico delovanja Doma Podsobotin. V priložnem zborniku je skopek misli mnogih sodelavk in sodelavcev. Zato bi še sam rad dodal nekaj mojih občutkov ob tej obletnici.

Spomin se prvega dne, ko smo se zbrali v avli Doma, zaposleni in prvi stanovalci. Podobno se počutimo, ko se vselimo v novo stanovanjsko. Je še prazno, vendar nas to ne moti, saj je nekaj novega in predvsem novega.

V naslednjih dneh in mesecih predstavljamo amare in ostale pohitro, ab tem pa še vse spominske in dlke, s katerimi si omogočimo, da se v novih prostorih počutimo doma.

Ni drugače ni bilo pri vselitvi v Dom Podsobotin. Skozi čas smo opremljali prostore in se trudili vnesti domačnost v naš Dom. Tudi prostori so pridobivali patino, kakor tudi zaposleni. Kakšna guba več (samo možič del kolektiva, sodelavke se ne stara[je]), kakšen las manj.

Po vsakod so naša delila vedno znala postrebiti za smeh in razsmej. Smeha je v Domu Podsobotin razširjena valjko. In to je najlepša.

Vsem sodelavkom in sodelavcem, ki so ustvarjali zgodbo Doma Podsobotin se za njihov trud iskreno zahvaljujem, stanovalkam pa so pompozivno, da kdaj zgrešimo.

Bojan Stanič, direktor s partnerico

”

Dan brez
SMEHA
je kot nebo brez ptic.

“

Dom Podsabotin

KORAKI NAŠE SOCIALNE DELAVKE

Stari prijatelji ostanejo vedno iste starosti - PHILIP SOUPAULT

Pogled na Dom Podsabotín je danes povsem drugačen kot deset let nazaj, ko so se odprla njegova vrata. Spomni na prvo stavbo s praznimi sobami, z dolgimi hodniki z belimi stenami in vanjem po novem pohištvu nastančica očiščejo takratno podoba hiše.

Kadar se ozrem nazaj na to obdobje, se najbolj spomnim dolgih sestankov, različnih priprav in aktivnosti, ki smo jih zaposleni z veliko truda in požrtvovalnostjo uspešno realizirali in ki so bili potrebni za zagon ter začetek delovanja našega doma. Na te obdobje me veže tudi konček pameti, da smo takrat znali stopiti skupaj in kljub številnim uvodnim težavam našli pravo pot, da smo lahko odprli vrata naše hiše.

Ona, 8. 9. 2008, je prag doma prestopilo prvih pet stanovalcev, domačinov. Z njimi je v prazne in pušle prostore prišlo novo življenje. V nekaj mesecih je bil dom že polno zasoden.

Prihajali so stanovalci z različnimi zdravstvenimi in drugimi težavami, povezani z visoko starostjo, vendar tudi stanovalci z željo po medsebojnem dihanju, diranjanju življenjske vitalnosti in občutko kotnosti, da še kaj zmorejo postoriti.

Korak za katero kom smo začeli uvajati koncepte dela, ki niso bili vezani zgolj na izvajanje socialne oskrbe in zdravstvene nege, kar zajema srednje dejavnost institucionalnega varstva. Želeli smo, da bi se naši stanovalci v domu dobro počutili, da bi svojci in drugi obiskovalci radi prihajali k nam, pa tudi, kar je zelo pomembno, da bi zaposleni delovali v prijaznem delovnem okolju. Skupaj smo začeli oblikovati program in organizirati aktivnosti glede na želje

In zmoglosti stanovalcev. Posebno pozornost smo nudili starostnikom s težavami z demenco. Nastajale so različne interesne skupine, v katerih so stanovalci lahko ustvarjali, urili spomin, vrtarili, peli in plesali, veliko televizorji in na različne načine prispevali, da je v domu živele življenja. Prvič na mihi, različni vazi in čudovite slike na stenah so začeli krožiti naš dom. Ko je zadiskalo še domače kosilo, smo vsi začutili, da lahko tudi v naši hiši priključimo občutek domačnosti.

V domačo življenje so se začeli vključevati nekateri svojci. Sodelovali so pri prostovoljskih aktivnostih in pitrečevah, ki smo jih organizirali tudi s pomočjo prostovoljcev. Praznovali smo ob vsaki lepi priložnosti rojstnih dnevih, praznikih, v posebnih mesecih smo pripravili sladkorne pletike, da smo se hladili in veselo odšli na celodnevni izlet. Pri organizaciji domačih dejavnosti so sodelovali vsi zaposleni, ki so na tak ali drugačen način pomagali, zato jim gre velika zahvala. Naj omenim še sodelovanje z lokalno skupnostjo, domačini divji in organizacijami, pa z brisko osnovno šolo in vrtcem, ki je pomembno prispevalo k razvoju medgeneracijskega družjenja. Lahko rečem, da so prav vsi pripomogli, da je naš dom postal vedno bolj beril in prijeten za bivanje.

Dobri ljudje, svojci in domačini so nam v akciji zbiranja starih predmetov prinačali stare pohištvo in predmete, ki so jih nekdo ljudje uporabljal v vsakdanjem življenju. Tako je hiša začela dobivati prelepo podobo, ki je spominjala na domače življenje naših non in nonov.

Ko danes pogledam naš dom, mi je prijetno pri srcu. Čeprav stoji ob sivi cesti, je pogled nanj čudovit, vsa povzročila je obdani z zelenjem in s ptičjim cvetenjem. Ko pa vstopiš vanj, te obda prijeten občutek domačnosti in življenja.

Domu Podsabotin želimo, da bi še naprej rasel na primarni ravni institucionalnega varstva, torej v okviru socialne in zdravstvene oskrbe, se vsestransko razvijal in se osredotočal na dobre, sodobne in prave dele s starostniki, predvsem na področju demence, ki postaja vedno bolj pereč problem v svetu. Hkrati pa želimo, da bi ohranjal prijaznost, toplino in domačnost, ki smo jo skupaj skozi desetletja zgradili. Naj bo v domu vedno življenje. Šrečno.

ŽIVLJENJSKE ZGODBE NAŠIH STANOVALCEV

Stanislava Bucik

Na dan 8. marec 1918, natanko pred stoletimi leti, sem se Slovka po domače, uradno Stanislava, rodila v Stopičah na Dolnjem, kamor sta z banjščic ob koncu prve svetovne vojne pribežala mama in oče kot begunci. Imela sem še starejšega brata, tri starejše in eno mlajšo sestro. Že zelo zgodaj sem izgubila mamo, oče pa se je ponovno poročil in dobila sem mlajšo oziroma 'mačko', kot sem kasneje večkrat pripovedovala svojim otrokom in vnukom. In takrat se je začelo pravo kaivarjstvo. Dabila sem še dva polbrata in eno polsestro, ki so bili pri hiši vsa, ml, otroci iz prejšnjega zakona, pa navadni hlapci. Sestre in brat so si pomagali vsaki po svoje in odšli po svetu, mene pa so pregovorili, da sem ostala doma. Le nekaj časa sem hodila v Solkan, da bi se izučila za 'Znidarico', kar me je zelo veselilo. Žal sem morala na svoj poklic posebiti, saj smo doma imeli nekaj živine in zemlje, delovna sila pa je primanjkovala. Kor je bila 'mačko' prava gospa, sem morala poleg kmetijskih opravil gledati še njene otroke. Da je imel mir, je oče upaljeval samo njo. Kmetijska saba sem preobčila, vado povedati samo dreveso na gmojni, če še rastejo tam.

Prilika je druga svetovna vojna in oče se odpeljal v taborišča, od koder se ni več vrnil. Sama sem v vojni aktivno sodelovala in imela kot kurirka pomembne zadolžitve. Še dobila, da je bil v gozdu z manoč tudi naš konj, ki mi je bil v oporo in tako sem veliko lažje prebrodila vojna leta. A bila sem včasno, pridna in pogumna, zato sem za aktivnosti v vojni prejela tudi odlikovanje. Med vojno sem se zaljubila v zelo aktivnega partizana, po radu z banjščic, s katerim sem se poročila in rodila sina Mira. Tako smo postali družina, a kaj ko za nas po vojni ni bilo nikjer prostora, kjer bi si lahko ustvarili dom. Kot Jožef in Marija sta z dvoletnim sinom povsod iskala stanovanje, a brez uspeha. Oba, posebej pa mož, sta bila zelo predrzna, zato sta lepega dne vzela čula in otroke ter se skozi

Grgor, Ravnilca in Loka podala na pot in pristala v Šmihelu. Tam svoji v stari hiši, brez vode in elektrike, da o stranskih niti ne govorimo, začela urediti dom, ki pa je ostal naše bivališče kar 23 let. V Šmihelu se je vsa sorta stvari zgodila, med drugim tudi dvoje hčera rodila. Najprej težko pričakovana hči, ki svojo je krstila za Marijo. Čez šest let pa me je Bog kar sam obdaroval in mi na svetnik pred baziliko še eno hčer poslal. Zanj nisem vedela imena, a ker je bilo ravno okoli bazilike, sem ji kar ime Bazilica dala in tako je še zmeraj naše 'ta mala'.

Kot petčlanska družina smo živel zelo skromno, saj ni mož ne jaz nista imela redne zaposlitve. Mož je kot dninar pri okoljskih kmetih opravljal težka dela za slabe plačila, kasneje pa je v Novi Gorici dobil redno zaposlitev. Tudi sama sem poleg gospodinjstkih del delala pri okoljskih kmetih in zaslužila toliko, da je bilo vsaj za najemnino. Nekoliko lažje je postalo, ko se je odprla meja z Italijo. Takrat sem začela hoditi v staro Gorico 'delati servidije k žoram'. Ko je Miro šel za vajenca, da je tudi on kaj prinesel domov, je bilo še boljše. Ker je sam znal, je tudi siloval v hišo napeljal in tako je bilo eno delo manj pri hiši – 'pušati' vsak večer petroleje in kupovati petrolej. Ko je en dan Miro domov čude prinesel - tak majhen radio Kolibri - sem mislila, da se mi bo znežola. Kaj bodo ljudje rekli - mi pa radio - saj še za jesti nimamo.

Kljub skrbi je hišica v Šmihelu začela razpadati in po dolgih letih nam je Zvezo združeni borci le prisluhnilo in nam kot aktivnim borcev med NOB dodelila stanovanje v Šempetru. Komoj smo se vselili in leženo ložje zadobilo, je mož hudo zbolel in 1973. leta umrl. Medtem se je Miro poročil in domov pripeljal nevesto. Je najbolj mamec kasneje se je tudi Martinica poročila in se iz naše ga majhnega šempetrskega stanovanja odselila. Potem sta kar dva vnuka prišla - Alenka v Šempetru in Milož v Ozeljaru. Ko sta Miro in Ivanica delala, sem Alenka pazila jaz, včasih so pripeljali v varstvo tudi Miloža. Ko sta bila ta dva skupaj, jima stora nisem

bilo gospodinja, saj sta jima sama znala še in še služiti, najhujše pa je bilo takrat, ko sta pojedla bomboniere in to tako za "trati". Ko se je Miro preselil v Novo Gorico, sem dobila še vnukinja Dolores, v Ozeljaru pa po letu in pol še eno - Tjaša in z Bazilico sta v Šempetru ostali sami. Tada na za dolgo. Prav kmalu je domov pripeljala ljubimca in spet je zrastle mlada družinka. Najprej je Martinica na svet pripeljala, še dobro se svetlu ni prilagodila, že je bratca Petro dobila. Dela mi zmarjalo ni, da o dolgčasni sploh ne govorim.

V stari Gorici sem takrat dobila svojo 'žoro', o kateri sem v naslednjih letih največ pripovedovala otrokom in vnukom. Pri njej sem vsako soboto 'delala servidije' in takrat se mi je zdela, da se pri njej prav o počijem in zraven še kakšno lino zaskizim.

In ko se je še božo z družino preselila v Novo Gorico, sem ostala sama. Res, da sem ostala sama v starostanju, toda takrat sem že dobila svojo prvo redno zaposlitev. Vsak dan sem se z avtobusom vozila v Novo Gorico, skrbelo za dva vnuka, pripravila kosila, pospravila in se okoli štirih z avtobusom spet vrnila v Šempeter. Zelo rada sem imela svojo redno zaposlitev, pa čeprav je Peter vsake toliko ušel iz vrta in sem ga lovila po Novi Gorici. Ob sobotah pa sem še vedno hodila v Staro Gorico 'k žori delati servidije', tega nisem za nič na svetu zamudila, saj sem se tam res dobro počutila. Ko se je boža k Svetemu Martinu preselila, sem že mislila, da sem svojo službo izgubila. A k sreči se to ni zgodilo - tam sem celo svojo garsonjersko dobila, saj nisem imela ne izpita ne avtomobila, da bi se tja gor vsak dan vozila. Vseeno sem vsak vikend prišla v moj dragi Šempeter in vsakič pod bleklo zavzdihnila 'Hvala Bogu, da smo dom!'.

Rada sem bila v Šempetru, se sprahodila da 'pleso', žla 'u moji' in komaj čakala, da pride kdo na obisk, da mu ponudim kozarec vina ali en 'jegermajster'. In kako sem bila vesela, ko smo šli kakšno nedeljo na kralje, še najraje vsi skupaj, cela družina in rdeči rdečim jamrala, to pa ne! Vedno sem vse svoje otroke in vnuke takrat, ko so se radi pridruževali, spomnila, kaj bi jaz vse lahko naredila, če bi imelo njihova letal

Okroglih 80 let sem v družbi najbližjih praznovala na kmečkem turizmu v Črničah. Bilo mi je lepo in bila sem presrečno, saj sem praznovala skupaj z mojim najdražjim sinom Mirom, z ženo Ivanko in vnukinjama Alberto in Dolores; s hčerjo Marinko z možem Jerkom, vnukom Milojem in vnukinja Tjašo ter s hčerjo Božo z možem Borisom, vnukinja Martinjo in vnukom Petrom. Takrat sem izgovila, da si v življenju želim samo še nekaj: rada bi doživelila rojstvo vsaj enega pravnuka, potem lahko v miru 'umrjem'.

Deset let je minilo, kot bi mignil in svoj 90. rojstni dan sem praznovala v Branču, v družbi pravega Slavka Ivančiča, s katerim sem tudi plesala. Kakšen žur je to bil! Neumenno smo vsi plesali skoraj do jutra in to še ni vse: z menoj so praznovali tudi moji prvi trije pravnuki. Za rojstni dan sem dobila čudovita darila: celoletni razpored, kolo me bo kdaj in kam peljal na izlet. Tako sem pri devetdesetih obiskala najlepše izletiške točke po vsej Sloveniji. Porzod mi je bila lepa, a najbolj mi je ostal v spominu izlet v Stopiče pri Novem mestu, v moj rojstni kraj. S pomočjo tamkajšnjega župnika smo našli in obiskali tudi moje rojstno hišo.

Tudi naslednjih deset let je hitro minilo, pa čeprav so bili vzporedni padci, nekaj lepših in nekaj manj lepših trenutkov. Moja želja izpred dvajsetih let, da bi doživelila vsaj enega pravnuka, je več kot izpolnjena, saj jih imam danes, ko praznujem sto let, kar deset: Teja, Jana, Tijana, Anžeta, Lella, Malija, Eva, Ema, Sofija in Dominika. Za vsake deset let mojega življenja enega. In vsi ti moji pravnuki me še tri leta obiskujejo v mojem novem domu, Domu Podbo botni in znova in znova prižigajo nasmeh na obraz.

”

V okviru kraške prostovoljske obiskujemo Dom upokojencev v Podsobotinu. Naš namen je, da upokojencem polepšamo dan. Ko prihajamo k njim, vidimo nasmeh na njihovih obrazih. Z njimi igramo družabne igre kot so spomin, Zavek, ne jezzi se, domine,... Na nekatere stanovalke smo se posebej navezali, se z njimi več pogovarjamo in tudi hucamo. Vsi se imamo super. Ko odhajamo, se že pogovarjamo, kdaj spet pridemo in upamo, da jim spremenimo dan.

- Nika, Anja, Marija, učenci 8. razreda

“

”

Učenci prostovoljskega kroga pod vodstvom psihologinje ga. Nataše Morinč smo obiskali Dom upokojencev v Podsobotinu. Naš namen in naša naloga je bila, da upokojencem polepšamo dan in jim spraznemo osamljenost ter dolgočas. V dom smo vstopili ob veselih zvokih harmonika in v vsakem nadstropju pripravili krejži nastop, v katerem je imel teko harmonika, piščalka, klarinet in nazadije še klarinet. Iz vsakega nadstropja smo se postavljali ob zvokih harmonika. Ob koncu obiske smo prejeli skromna darila – verižice, ki so jih izdelali upokojenci. Darila smo z veseljem in s ponosom prejeli, saj smo vedeli, da so izdelana z ljubeznijo in iz srca. Ob odhodu smo dobili vtis, da smo upokojence razveselili, jim polepšali dan ter jim vsaj za ta dan prignali osamljenost.

- Anja, 7. razred

“

KORAKI NAŠE GLAVNE SESTRE

Vsem dobrim stvarjem je namenjeno, da trajajo vse življenje. - PETER GRAY

Pot nas vodi skozi življenje, na katerih srečujemo nove spominke. In tako me je pred dvema letoma službena pot pripeljala v DU Podsaotini. Pihla sem v ustanovo, kjer je veljalo načelo vsi delamo za dobro stanovalcev. Delo je bilo tehnično, organizacijsko in strokovno podprto.

Vse pa se je pričelo pred desetimi leti, ko je kolegica Lojzica Oprežnik Jerčič začela orati ledino, kot prva Vodja zdravstveno negovalne službe. Srečevala se je z številnimi ovirami, od tehničnih, kadrovskih do osnovnih organizacijskih. Kmalu ji je v pomoč prišla kolegica Metka Plešničar, ki je kasneje tudi v celoti prevzela vodenje zdravstveno negovalne službe. V sodelovanju s celotno službo je Metka reorganizirala delo na oddelkih in tako zagotovila stabilno kadrovske poslovanje.

Dobili smo novega direktorja in s tem nove smernice pri oskrbi naših stanovalcev. Začeli smo se spogledovati tudi s tujino in njihovimi koncepti dela. Želeli smo predvsem dvigniti kakovost bivanja na oddelkih. Pričeli smo z izobraževanjem in to znanje prenašati v naše delovno okolje. Po začetku smo v družbi s stanovalci začeli kuhati kavo, pričeli smo z branjem dnevnega časopisa, peko pecivo, palačink... Po hiti je začelo dšati po doplačnostih. V tem času se tudi skopaj s socialno službo pričeli z individualno obravnavo stanovalca.

Matka je v letu 2014 odšla in prevzela mesto glavne sestre v DU Novo Gorica. Po njenem odhodu je prinesla novo svežino kolegice Tina Gregorc in nadaljevala z obstoječimi projekti. Veliko je naredila na področju preprečevanja bolnišničnih okužb. Napisala je standarde, po katerih so potem zaposleni delali in delajo še danes. V tem času se je delovna skupina na varovanem oddelku posvetila animaciji in vnašala nove načine dela z demenčnimi stanovalci.

V kratkem sem predstavila našo hišo skozi čas. Probleme in izzive rešujemo na skupnih sestankih ali individualna. Veliko se pogovarjamo o delu, problemih in rešitvah z našimi stanovalci. Kolektiv je majhen in zdi se mi, da dlhamo skupaj. Že zjutraj nas po predaji službe našo fizioterapevka s pet minutno telovadbo spravi v dobro voljo in s to vedrino potem odhajamo k našim stanovalcem. Tam se srečamo s človekom, ki potrebuje najprej našo človečnost, toplino, lepo besedo in strokovnost. Ko tega človeka začutiš z vsemi njegovimi potrebami in mu pomagaš, ti je lepa. Te tako vsakdanje, a vendar tako velike stvari se trudimo, da jih vnašamo v delo vsak dan. Našo prava pot in naše vodilo ostaja »zadovoljen stanovalec«.

In kot je že Nejc Zaplotnik rekel: »Kdor išče cilj, bo ostal prazen, ko go bo dosegel, kdor pa noče pot, bo cilj vedno nosil v sebi.« Vem, da smo na pravi poti, kadar slišim po hodnikih naše zaposlene: »Gospa, kaj bi rajše, da vam skuham jajce? Vam prinesem kavo? Želite kavo z mlekom? Vas spremljam do sobe? Danes bomo pekli palačinke!« DA, TO JE TISTO PRAVO!

ŽIVLJENJSKE ZGODBE NAŠIH STANOVALCEV

Ivan Prebil - Janko

Ivan Prebil se je rodil 26. decembra 1926 leta. Danes, zdrav in čil oskrbovanec doma v Podcaboštru se še zelo dobro spominja svojih otroških in mladostnih dni zaznamovanih z vojno in revščino. Ivan se je rodil kot šest otrok v številni enotičanski družini, imel je šest bratov in dve sestrji. Vse je preživel, brate, sestri, vojno in revščino. Še se spominja otroških dni, ko je moral zelo zgodaj vstati, poskrbeti za živali in pomagati na kmetiji, preden se je pač adpravil v šola. Živali so na majhni kmetiji v vasi Straža pri Certranu. Domačija, ki se je raztezala poleg reke Idrijce, je bila strojno. Glavni vir preživljanja sta bili njivi in sadovnjak ter dve kravi. Ivanova stariša sta bila iz kmečkih družin, vajena kmečkega življenja in kmetovanja, sta užila tudi svojih devet otrok. Ivan je obiskoval italijansko šola, slovenskih šol nikoli ni bil.

Nekaj nezlega januarkega dne v letu 1943 so se na vratih Ivanove kmetije prikazali trije Italijanski karabinjerji in lastnoročnega Ivano skupaj z ostalimi mladimi vaškimi fanti adpeljali v vojašnico v Videm. Ivanu so nadel vojaško uniformo in ga skupaj z ostalimi mladimi fanti pričeli pripravljati na boj v Italijanski vojski. Skupaj z ostalimi mladimi pripravniki so ga Italijanske oblasti deportirale v srednje Italijo v mesto Carara, kjer je Ivan čisto zaradi bombardiranja povsem uničeno mesto. Po treh mesecih težkega dela je Ivan močno zbolel. Boril se je s pljučnico in bronhitisom. Na srečo je bil njegov vodja pasten in časten človek in je bolnega Ivana premesnil v bolnico Masa Carara pri Firenci. Še danes je hvaležen tankoščrtni zdravnikom in sestram, ki so zanj bježno skrbeli, mu dajeli dvojne porcije hrane in prepotrebna zdravila, tako da si je po treh mesecih dobro opomogel.

V tistih časih še ni bilo penicilina, tako da so Ivano zdravili z majhnimi stekleničkami nalepljenimi na hrbet. Na okrevanje so ga poslali še v zdravilišče v Arilano, kjer je dočkal kapitulacijo Italije. Nekoga toplega septembrskega dne v letu 1943 so jim pristoje v zdravilišču oznanili, da prihajajo Nemci in naj se znajdejo, kakor vedo in znajo. Ivan je skupaj z ostalimi bolniki takoj zapustil zdravilišča. Še v pižami in narisanih se mu je uspelo vzkrcati na vlak do Trsta. Vlak je bil že nabito poln ubežnikov, Ivanu se je uspelo povzpeti na noproščo. V bližini se je znašel njegov ovaževnik, ki ga je potegnil na vlak. Od Zlatovrta postaje v Trstu se je Ivan skupaj z ostalimi v skupini peš odpravil proti domu. Pot jim je vodila mimo Dobardoba in Opatjega Sela.

Med potjo so srečali partizane in tudi Nemce. Edino Ivano jo poslušal svarilo dveh starejših ubežnikov, ki so Ivanovo skupino povabili pred Nemci, ki so se utaborili na mostu pred vasjo Kastanjevica na Krasu. Ivan je poslušal storila in ni prešel mostu, temveč je reko rajše preplaval in se tako rešil taborišča. Ostale so zajeli Nemci in jih poslali v taborišča. Ivan se je kar nekaj dni skrival v kraških jamah na drugi strani reke. Ko je nevarnost minila, ga je želja po domu gnala naprej čez Dornberk in Ajdovščino, kjer je bila ustanovljena prva slovenska vlada. Čprav je bil bol, lačen in stordja gol, je prehodil dolgo pot čez Idriško in Cerkljansko gorovje in naposled je prišel do rojstne domačije. Prva ga je zagledala sestra Anica, ki ga sprva ni prepoznala. Šele ko je spregovoril, se mu je sestra vrgla v objem in poklicala mater, ki je takoj prhitela in s skupnimi močmi sta Ivanu pomagali v klanec, kjer sta ga najprej nalezarili, saj je bil več dni brez hrane in zato zelo oslabil.

V domačem okolju si je Ivan hitro opomogel in želel si je oditi v partizane, kjer sta bila že dva njegova brata Filip in Čilj (kal sta obo padla v bojih na Dolanškem tiku pred koncem vojne).

Želja se mu je izpolnila v januarju leta 1944, ko sta na domačijo prišla dva partizana in ga odpeljala s seboj. Prvočeljo so do Cerkljega in potem na Forezen, kjer se je utaborila Voškovo brigada in kjer so usposabljali mlade fantje za boja. Pri enem dolgem maršu z vasi Novaki, kjer so prebradli Idričico, so Ivanu razpadli čevlji. Drugih čevljev ni imel in tako si je Ivan podplate prišivnil s povoj. Čevlje je naposled dobil od mrtvega dezertarja, ki so mu trije bord sodili in ga ubili. Ivanu pa so ukazali, naj mrtvemuz dezertarju sazufe čevlje in si jih obuje. Ivan je bil v bolu, premotan nad tem, kar je doživel. Vendar je kljub temu ubogal in si obul čevlje mrtvego dezertarja, saj je vedel, da bo le na tak način preživel.

Ivan se je v tistem času s sobord bojeval na hribovitih področjih v okolici Oblakovaga vrha in Murze rupa, kjer se je dobro skrila nahajala partizanska bolnica Pavla že od aprila leto 1943. Bolnica je bila ležana na območju Krnic in skor v hči, ki se ji je po današnje reke v Dupleku. Zoradi slabe obutve in oblačil ter izrednega mraza so Ivaneve noge postajale vedno bolj medre. Grezla je amputacija prsta na nogi. Vendar ga je predano osebnobolnica Pavle rešilo pred amputacijo.

Še danes je hvaležen preudarnosti in požrtvovalnosti doktorice Pavle, ki se ni odločila za amputacijo, temveč je zaupala v odobro kriti Ivana. Samo telo je premagalo večje oborin, Ivan si je zopet opomogel in do konca vojne ostal v bolnici Pavle. Zdravstveno osebnje ga je sprejelo medse in Ivan je bil za turinja. Vsak drugi dan je hodil po pašto v Čepovan, na Želin, Bašice grapo, pogosto so bile ta dolge poti tudi do 50 km in več. Nemaem se je spretno bogibal, izbral je vedno različne poti, nato da ga nte nikoli ujeli. Vendar tudi previdnost ni mogla rešiti bolnišničnega osebnja in partizanov tistega vročega junjskega dne leta 1944.

Med osebjem bolnice in tistimi, ki so pomagali se je znašel Izačojec, ki je Nemcem rozal Izačojca partizanske bolnice Pavle. Pravi v tej noči, ko se je zgodilo Izačojcova sta v bolnici prespali ake Ivanovi sestri, ki sta nosili ranjencem hrano in oblačila. Nemci so imeli v nočtu pazevaliti tako upravo bolnice kot vse ranjence ter jih skupno s terenci tega obaljša pokončati. Alakja jim na srečo ni v celoti uspelo, ker se se ranjenci in osebe bolnice vsi rešili. Zasluga za to ima mladi pogumni partizanski stražar, ki je nesobčno žrtvoval življenje za rešitev ranjencov. V tej sovražnikovi okoliščini je dela življenja tudi Ivanova sestra, dragocena letna Anica Prabil, ki se ji edini ni uspelo rešiti pri napadu. Bila je mlada in na zverinski način pobita skupaj še s petimi sokrajanji. Domačija, kjer je sovražnik izvršil pokol je pred očitkom še požgal in odpeljal naropano blago in živino. Ivan je sestro kasneje istega dne našel na domačiji nedelež od bolnice, mrtva. Gola je ležala v mlaki krvi. Ta mrtvi obraz svoje sestre Ivan nikoli ne bo pozabil, pomnil ga bo do konca svojih dni. Spomini na to dogodek so še vedno zelo boleči.

Bolnico Pavlo so Ivan in njegovi soborci do konca vojne zaradi varnosti še dvakrat preselili. Pri drugi selitvi, ko so premeščali ranjence, so se razdelili v dve skupini. Skupina, v kateri je bil Ivan in še dve njegova brata, skupno 15 ljudi, je varno prispela do cilja, žal pa je druga skupina, v kateri so bile enajst ljudi, padla v roke Nemcem. Vse so mučili, z nožem so jim prerežali vrat. To se je zgodilo v vasi Kopačnica.

Po koncu vojne se je Ivan zaposlil v vojski. Najprej je služboval v Izbilani, kjer je postal vodja kurirske službe. Kasneje pa je bil premeščen v Beograd, kjer je opravil ofidrske žote in opravljal službe v vojaški administraciji. Oam je zelo pogrešal. Vsako poletje je vzel mesec dni dopusta in pilhal domov pomagat na rojano domačijo, ki je je prevzel bolehen brat. Užival je v košnji trave v hribih, katere je že od majhnih nog tako ljubil. Pisalo se je leto 1959, ko je na enem takšnem poletnem dopustu spoznal ženo Bibiana. 17-letna Bibiana si je hladilo noge v reki Idrijd blizu Ivanove domačije. Z mamo je bila na obisku pri sorodnikih

v idriških Kriteah. Spoznala sta se in s pisanjem pisem olivnila stiles tudi takrat, ko se je Ivan še vrnil v Beograd. Leta 1960 je prišla Bibiana za Ivanom v Beograd in poročila sta se na hitro, brez pristanov in velikega slavlja. Samo onadva in poročni prič. Knolu je Ivan dobil večje materialno stanovanje, saj je bila garsonjera premajhna za štirčlansko družino. Ivan je knolu postal oče dveh punc, Irene in Tatjane. Močilo je pogrešal slovenske hrane, družila se je Šeleta vrnila domov in tako je nekaj let pred upokojitvijo zaprosil za prenositev v Ljubljano. Leta 1971 ml je uspelo doseči prenositev, kmaki, zatem se je Ivan upokojil. Ker sta bila oba z ženo Bibiano Primorca, sta si Šeleta živeli na Primorskem, blizu sorodnikov. Tako sta dem našlo v Novi Gorici.

Ivan ja po odhodu v pokoj vrnil, vse zelenjavo in sadje je sam pridelal, naučil se je dobro kuhati, tako da je z veseljem dnevno pripravljaj kosila za hčerki in ženo, ki so bile v šoli in v službi. Deklar sa leto dopuščala, je tudi zelo rad lovil ribe, hodil pa gobe in v hribo. Pravi mojster pa je bil v izdelovanju muh za vabo ilban. Žal tega ne počne več, ker ja to zahtevna, prazna dela, ki zahteva vsa zbranos in mirno roka.

Žal je žena Bibiana kmaku po upokojitvi hudo zbolela. Ivan ja je sedem let spremljal v ljubljano na kemoterapije in obsevanja. Leta 2011 je izgubila bitko z rakom in Ivan se je moral posloviti od življenjske ljubazni. Po ženi smrti je bil tudi zaradi operacije na srcu zelo slabega zdravja. Včasot ja padel v nezavest. Ko si je zaradi podca zleni roko in potem še kolk, je spoznal, da bo sam v stanovanju težko živel in tako se je odločil za bivanje v domu upokojencev v Podčabotinu.

Od leto 2013 aktivni odarbovonec doma, zelo rad se udeležuje vseh domačih aktivnosti. Rad se spretnaja, veliko bere, posluša radio in glada televizija. Je prilazen sogovornik, družoben in še vedno zelo vitalen mož. Marškatara starejša gospa bi ga bila zelo vesela. Zadnje čase malce slabše slši, čeprav uporablja slušni aparat. Vendar ga tudi to ne ovira in zelo rad se giblje v družbi domačega osebjca in sosenovalcev. Ivan še vedno, kljub letom, ljubi življenje in se ja zanj še naprej pripraviljan, boriti.

KORAKI NAŠIH MEDICINSKIH SESTER

Ju-hu, obožujemo praznovanja!

Pa pri tej hiši je že spet žur, boste rekli. Ja, res je, pri nas vedno kaj praznujemo, ali je to rojstni dan, kakšen praznik, še pa tega ni, pa že kaj najdemo.

In kaj praznujemo tokrat? 10. obletnico našega doma. Težko je verjeti, da je minila že 10 let, odkar smo prestopili prag novega doma starejših v Podsubotinu. Res smo ga potrebovali, saj je star dom v Novi Gorici že nekaj let bil je potreben obnove, pa tudi Nova Gorica z okolico je potrebovala nove kapacitete, saj je bilo vedno več starejših, ki so potrebovali našo pomoč. Čeprav je bil dom star, pa zato v njem življenje ni bilo nič manj veselo in vse to veselje smo hoteli prnesti tudi v naš novi dom, ki je bil zgrajen v modernem stilu. Zdel se je nekoliko pust, vendar smo vanj kmalu vili življenje in nemalo veselja.

Začetki res niso bili enostavni. Dom se je postopoma polnil z novimi stanovalci in tudi novimi osebami, katere je bilo v veliki večini na novo zaposleni. Večina je pred tem delala v bolnicah ali zdravstvenih domovih, pa tudi v različnih podjetjih, kjer pa delo potekalo na popolnoma drugačen način. Zato je iz matičnega doma v Novi Gorici, prišlo nekaj "starih sester" in negovolk, ki so pomagale, da je delo lažje in čim hitreje šlo. Ker nekaj časa smo potrebovali mlajše zaposlene in naši stanovalci, da smo se spoznali med seboj in ugotovili, kaj potrebujemo drug od drugega. Bila je veliko smeha in tudi solza. Vendar smo se trudili, da so se solze hitro posušile in se je na obraze naših stanovalcev zopet prikredel nasmehek.

Seveda se vsi zavedamo, s kakšnimi travmoni so se srečevali naši starši in tudi njihovi svold, le so bili zaradi različnih razlogov pridržani zapustiti svoje hiše in stanovanje ter se preseliti k popobnem tujcem in z njihovi živeti. Zato smo se la se že vedno trudimo, da je to prehod čim bolj mehok, da naši ljudje vidijo, da se zanje življenje ni končalo, da jih čaka še veliko lepš, dni in veselje. Da bi nam vse to uspelo, smo se in se zaposleni še vedno izobražujemo, doma in tudi v tujini, poskušamo slediti novim smerem na tem področju, ki so drugod po svetu že uveljavljene.

V teh letih je bilo res pestro, veselo, vendar včasih tudi težko in žalostno, predvsem kadar se nismo mogli ali hoteli razumeti. Vendar, saj veste, kaj pravijo, kjer se imajo radi, se včasih tudi bliska in grmi.

Dragi naši stanovalci, naj na koncu pomen, da vas imamo resnično radi, da si želimo ublažiti vse vaše težave in pridržane bolečine in da nam največ pomeni nasmej na vaših obrazih. Zato nazdravimo še na naslednjih 10 let.

Besede naših stanovalcev...

”

Naš Dom upokojencev v Podsobarinu je pravi dom. Pravi dom naredijo prijazni in topli ljudje, tudi so pri nas ekorač vsi, imamo srečo, da je vsak iz strokovno in prijazno, vedno nam je na voljo, ko potrebujemo pomoč. Veliko se pogovarjamo in skupaj nastopimo. Dolgčas nam ni ničoli, saj so nam na voljo različne aktivnosti.

- Jazica, 80 let

“

”

Všeč mi je naša vsa družina skupaj z našo Majo.

- Dorica, 79 let

“

”

Najbolj se razveselim kisa,
 našega papagaja.
 Veako jutro ga grem pozdravit.
 - Majda, 74 let

“

”

Z udaljevanjem pri pevskih vajah,
 žoga bresče, križankah, pogovornih
 uricah, fimbali mi čez hitra mina.
 - Ivanka, 89 let

“

”

Žrtvanje v Donnu mi olajša priznanost personala.
 - Rada, 74 let

“

KORAKI NAŠIH NEGOVALK IN SOCIALNIH OSKRBOVALK

Prepletanje zgodb

Od leta 2008, ko je bilo ustanovljen Dom podzobotin, enote Doma upokojenecov Nova Gorica, se je zamenjalo kar nekaj obrazov. Prve negovalke in en fant med nami smo bile: Martina, Marinka, Bernard, Jasna, Andrejka, Alenka, Resana, Evtro, Novolija in Adrijana. Pršile smo iz vseh vetrov, tako da smo potrebovale kar nekaj časa, da smo se prilagodile druga drugi ter deli z našimi stanovalki, ki so nam bili zaupani.

Vsako leto si v Domu dneva posvetimo z različnimi praznovanj, na katerih se skupaj družimo zapadenti in naši stanovalki. Odpravili smo se še na marsikateri izlet. Obiskali smo baziliko na Sveti Gori, obžudovali Burbonke na Kapeli, z ladljo pluli po jezeru na Moacu na Soči, skupaj smo enovili tudi Sabelin, kjer so stanevalci uživali v sončnem vremenu in prelepih razgledu, nam pa je dan še toliko bolj palepčal pogled na njihovo srečo.

Kot negovalke in socialne oskrbovalke smo v neposrednem stiku s stanovalki. Tako večkrat občutimo njihovo srečo, žalost, nemož, jazo pa tudi veselje in srečo. S stanovalki se povežem z navadnimi nitmi življenja, ki ti dajejo moč za nadaljnje delo. Za delo s stanovalki je potrebno velika razumevanja, saj ima vsak drugačno življenjsko zgodbo in temu se je potrebno nemalokrat prilagoditi. Radi pripovedujemo o svojih poklicih, ki so jih opravljali, a svojih atroch, pa o vnukih in pravnukih, živilih, ki so jih imeli doma ter o konjih, ki so jih z veseljem opravljali. Ljudje v Dom prihajajo in odhajajo, menjujejo se stanovalki bi osebe, menjujejo se zgodbe in spomini, ki jih vsak posameznik prinese s seboj, navkljub vsemu pa ostajamo povezani kot ena velika družina.

ŽIVLJENJSKE ZGODBE NAŠIH STANOVALCEV

Stanislava Česnik

Stanislava Česnik se je rodila 24. aprila 1927 v Stari vasi pri Postojni v kmečki družini, staršema Matiji in Frančesu Kovač, tretja po vrsti poleg treh bratov Jožefa, Matija in Franca. Življenje na kmetiji ni bilo lahko, saj so morali otroci poleg šole opravljati tudi vse kmečke opravila.

Stanislavina otroška leta in mladost je zaznamovala tudi italijanska okupacija, teror nad ljudmi in zatiranje slovenstva, ko na vasi niso smeli peti slovenskih pesmi in v šoli se je govorilo samo italijansko. V Postojni je dokončala osnovno šolo v italijanskem jeziku.

Družina Kovač je bila vsakozl narodno zavedna in kljub strohu pred posledicami, so partizanski vojski pomagali na različne načine, z materialnimi dobrinami, pa tudi udeležbo v partizanih. Oče je bil tarenc in pošiljal mlade fantje v partizane, Stanislavo je bilo kulirka na celnem postojnskem področju. Brata Jožef in Matija sta bila poslana pod fašizmom v južno Italijo v »Salagnoni specialita« in po kapitulaciji Italije ostala pri zavaznikih do konca vojne. Brat Franc pa je bil mlajši in je ostal doma.

Stanislava je spoznala svojega bodočega moža Marjana že v času vojne. V Stari vasi je imel Marjan sestro in je prišel k njej na počitnice iz daljne Ferrare-Italija. Marjanu je 1943 leta pomagal njen oče, da je odšel v partizane. Po koncu vojne sta se z Marjanom 19. septembra 1946 leta poročila. V zakonu sta se jima rodila sinova Bojan in Duško, slednji je kmalu po paru umrl. Ko se je sin Duško rodil, so moža zapili kot političnega zapornika. Ob sinovi smrti mu ni bilo dovoljeno prisotnosti na pogrebu. Stanislavi ni bilo dana, da bi dolgo žvela srečno. Smrt drugorojenca, mož Marjan je zbolel za multiplasklerozo, takrat neozdravljivo bolezen

in tako je delala za bolnega moža od leta 1953 pa vse do njegove smrti 1997 leta. Kljub težim življenjskim pogojem sta z možem omogočila sinu Bojanu študij v parizski Šoli v Piranu.

Do 1971 leta je Stanislava delala tako v gostinstvu kot tudi v Hotelu Kras v Postojni. Zaradi slabega zdravstvenega stanja njenega moža je morala zapustiti radno zaposlitev in ostati doma. Zaradi mrzlih zim v Postojni sta se z možem odločila, da si poiščeta v toplejšem kraju nov dom. In tako sta leta 1972 odšla v Šolkan, kjer sta si zgradila vrsto hišo. Vrt okrog hiše je bil vedno poln rož, možjevo zdravstveno stanje se je poslabševalo.

Možjevo bolavenje je pustilo na Stanislavi trajne zdravstvene posledice tako, da se je leta 2008 odločila oditi v na novo zgrajeni dom za starejše občane v Podobrotnu. V letošnjem letu mineva 10 let od začetka njenega bivanja v Podobrotnu.

V svoji sobici si je uredila darovno okolje z gobelinami, ki sta ji ustvarjala z možem, lit rožnami, ki ji sta izšla vedno zale rada. Vesela je obiskov takih sinov z ženo, dveh vnukov ter treh pravnukov in pravnukinja.

ŽIVLJENJSKE ZGODBE NAŠIH STANOVALCEV

Marija Goljevšček

Nazna, majhna vasica v Brdih, kjer je naša Marija preživela večji del svojega življenja.

Bila je peta med šestimi otroki. Njeno odraščanje je spremljalo težko kmetiško delo, saj je vsaka pomoč omogočila preživetje celotni družini. Tako je še zgodaj odhajala na dela na premažnejše kmetije. Hitro se je učila, spoznavala številne zdravilne rastline, ki so rasle v bližini njenega doma (amika, špak, lipa,...). S pripravki je omilila marsikatero tegobo svojih najbližjih.

Nežold smo z veseljem pričakovali njene obiske. Čprav so bile razdalje od vasi do vasi večurne, si je znala polaskati najkrajše stezice, da nas je z obiskom razveselila. Vedno je s seboj prinesla koš, poln doma pripravljanih dobrot (suhe fige, češnje, sliva, kostanj, trufice pituralike). Radši smo zapeljali na dom naše Marije, če posebej ob praznikih, ko je iz peči zadrljelo po domačem kruhu in slavnem potku.

Še vedno se spominjam dne, ko sem kot tetino mala deklica dobila prav posebno darilo. Doma spletene volnene nogavice, šal in rokavice. Seveda sem se šele kasneje zavedala, da je bilo darilo dela njenih pridnih rok.

Nekaj let je živel v skupnem gospodinjstvu z bratom Danijelom in si z njim delila skromne prihodke. Ko je teto ostala sama, smo bili vsi v strbeh zanjo, saj je Nazna precej oddaljeno od trgovin, zdravnic, vendar strb zanjo so po ritem sprejeli tudi vaščani in soseda.

Življenje ji ni prizaneslo. Bolezen ji je načela zdravje in tako si je po hudi preizkušnji in zdravljenju poškodovala že koleno. Ob vsakem koraku je bila bolečina neznosna. Sledila je operacija in dolgo okrevanje. Na pobudo socialne delavke je zaprosila za bivanje v domu v Gradišču nad Prvačino.

Sama ni vedela, kaj jo čaka v novem okolju, med tujimi ljudmi. Okrevanje pa je bilo prežeto z željo, da se kmalu vrne nazaj v Brda. Želja po bivanju v domačih Brdih se ji je uresničila pred desetimi leti z odprjem Doma Podsobotin, enote Doma upokojujencev Nova Gorica.

Sprejelo jo je čudovito osebje, ki še danes skrbi za njeno dobro počutje. Ponovno je slišala domače narečje in odkrila, da je v Domu tudi njena prijateljica.

Ob naših obiskih vedno reče: »Niž mi ne manjka. Sem sita, sem na toplem, tje mi nudijo vse, kar potrebujem.«

Res je, naša Marija je hvaležna za vsak dan, ki ga preživi v urejenem okolju. Hvaležna je za vse aktivnosti, izlete, druženja, ki so organizirana s strani Doma Podsobotin. Marija pravi, da je šele v zadnjih desetih letih bila na izletih, obiskala kraje, ki so ji v mladost predstavljali daljavo in nedostopnost.

Čeprav je naša Marija včasih nezaupljiva, je hvaležna za vsako toplo besedo, stisk roke, objem, za vsak obisk. Ko jo obiščemo, nam reče: »Ne nosite mi nič. Imam vse, kar rabim. Večkrat me pridite obiskat, tako bom vedela, da me niste pozabili.«

Marija, podarila si nam košček ljubezni in mi vsi si želimo, da bi ti jo še dolgo vračali. Radi te imamo.

Vsi tvoji.

KORAKI NAŠIH BOLNIŠKIH STREŽNIC

Nasmehi nas bogatijo

Tako kot vsi zaposleni v Domu, smo tudi strežnice v službi stanovalcev, ki bivajo v našem Domu. Vsakokrat, ko vstopamo v njihovo sobo, vstopamo v njihov življenjski prostor, v njihov intimni kotiček. Prijazen pozdrav in iskren nasmeh mnogim polepša dan. To je tudi ključ, ki odpre pot do njihovih src. Četudi se mnogi soočajo z velikimi omejitvami in težavi staranja, so v svojem bistvu še vedno mladostni.

Večkrat tako med njimi reče: »Sama, da smo zdravi, pa je dobro.« Tudi, ki se še pri močeh, nam pripovedujejo zgodbe iz njihovega življenja. Mnoge pripovedi so povezane z velikimi stiskami, ki so jih doživljali v času vojne ali po njej.

Skupaj z njimi pa doživljamo v Domu zelo velike prijetnih trenutkov. Tudi strežnice spremljajo stanovalce na krajše izlete v bližnje kraje, kjer se tako prave človeške vezi. Take vezi so še posebej pomembne za stanovalce, ki se osamljeni in sami.

Za naše stanovalce pa je posebej zanimivo vsakoletno pustovanje, na katerem vsako leto sodelujemo tudi mi strežnice. To so nepozabni trenutki, tako za nas, kot tudi za naše stanovalce. Letos je bila ideja nit pustovanja s pravišnimi liki in tako so nas razveselila čarovnica, gasilci, muca, klovi, pište nogavice... Vedno pa vse spremlja pustno rajanje z našim harmonikašem.

Taki dogodki pridelujejo stanovalcem spomine na mlada leta in velika radosti in veselja.

Včasih pa med stanovalci nastane tudi kak komunikacijski šah ali celo mrk. Kako se to sili, nam nazorno pokaže dialog dveh naših stanovalcev, ki sta bila naglušna in samo sem bila priča dialogu:

»Prišel je bil bi me danes peljal do Nove Gorice?«
(širno)

»Saj ti bom vse plačano plačal.«
(širno)

»Pa saj ne boš dosti časa zamudil, to bova hitro opravila.«
(širno)

»Zakaj mi ne odgovoriš, saj si bil vedno moj dober prijatelj?«
(širno)

»Pa kajden prijatelj ali Vedno si mi pomagal.«
(No drugi stanovalci so hitro že vedno širili, saj gospod ni slišal, kaj mu prijatelj govori.)

Dan brez
SMEHA
je kot nebo brez ptic.

Vsa skupno doživljanje in naša vsakodnevna druženja nas bogatijo. Prav zato je pomembno, da se vsak dan trudimo našim stanovalcem polepšati dan z drobnimi pozornostmi. Vse, kar bi želeli za sebe, storimo njim. Pomemben vir sreče je **SDAJANJE**.

KORAKI NAŠE KUHARSKE POMOČNICE

*Sreča je skladnost naših
misli, besed in dejanj.*

- MAHATMA GANDHI

Peščala me je pot.
Okrog hriba v Brda.
Delala sem za starejša srea.
Smeha in radosti ni manjkalo!
A prehitro je časa zmanjkalo.
Biti del tega tima!
Opraviti tvoj, da biš morda
Trenutke spraviti v spomin
In si ponosno reče:
»Ni bilo stvarj, ki bi me spravilo a polj.
Ne kotarj se smeh, lepa beseda in radost deli.«

”

Sprejeti so nas zelo lepo. Z veseljem smo sva (in vsi ostali) naš plač videli samo, da nekateri (občasno od vselej). Mogoče se jim bila včasih naša oblečila, ker se bila živih borov. Varovniki, ki je imelo rojstni dan, smo zapeli pesnico in bila je ganjena. Meni je bilo druženje prijetno in zabavno. Upam, da nas bo psihologinja tudi drugo leto povabila v Podsobotno.

- Urška, 6. razreda

“

”

Danes smo dan začeli drugače. Najprej smo se starostnikom predstavili, potem smo začeli z njihovi igrati igre. Kljub temu, da so nekateri želeli uvajati svoja pravila, so nas upoštevati in smo dobre sodelovali. Zmagal ni nihče, sodelovali so vsi in se zabovali. To je bila bistvo igre. A se že veselimo naslednjega srečanja z njimi.

- Nika, Anja, Marija, učence 7. razreda

“

”

Za prihodnje smo se odločile izvesti razloge. Glavni je bil ta, da bi se upokojenci znevo vživeli v otroštvo. Rada bi jim pokazali, da niso vsi mladi samo za računalnikom in televizijo ter da imamo mnogi tudi druge interese (ples, petje, druženje ob igrah, igranje na instrumente). Užitek nam je bil gledati, kako starejši podživljajo mladosme spomina.

- Nika, Anja, Marija, učence 8. razreda

“

ŽIVLJENJSKE ZGODBE NAŠIH STANOVALCEV

Roza Humar

Moja mama, Roza Humar (roj. Koržak), se je rodila 1930 v Prvačini kot četrti od šestih otrok. Vse do tihivalskega leta je bila zelo, zelo neješčica. Njena mama je poskrbela, da je dobila vedno kaj posebnega, kar je pojedla. Moma pravi, da je živela od rše na mleku, ki ga ima še danes zelo rado. To sem izvedela šele pred petimi leti, ko je bila v domu že tri leta in ni želela jesti mineštra. Ta je bilo zame veliko presenečenje. Vedno je zelo rada in dobro kuhala, tudi zelo veliko mineštra. Do takrat je nisem slišala ali videla, da bi odklanjala kakršnokoli hrano.

Leta 1948 se je započela na železnici in tam ostala vse do upoko-
jilne leta 1984. Na železnici je spoznala tudi svojega moža Vojka,
s katerim se je leta 1954 poročila. Z mojimi rojstvom se njima je po-
rodila želja po lastnem domu. Tako sta leta 1957 prišla z gradnjo
Nže v Novi Gorici, kjer sta bilo tudi zaposleno. Po petih letih truda
in odrekovanja smo se preselili v novo Nžo. Bila sta zelo srečna, saj
sta imela lasten dom z velikim vrtom. Mama je vse do možganske
kapi zelo rada in z veseljem delala na vrtu. To je bil njen hobi in
sposobitev. Kot je z veseljem delala na vrtu in kuhala, je tudi zelo,
zelo rada zaplesala in se sproščala na morju, kameleje v toplih
Imam veliko srečo, da imam tako razumevo očeo mama. Ni mi bilo
potrebno, da bi je jaz vpleovala v dom. Za to je poskrbela sama.
Ko je oče zbolel, se je zbal, da ga ne bo zmogla sama negovo-
ti. Tako je v Dom upokojencev Novo Gorice, ki je le sto petdeset
metrov od naše hiše, vpsala oba. Oče v dom ni šel, ker ga je
mama pet let z vso ljubeznijo negovala. To pa je bilo zanje veliko
preveč. Tako je po devetih mesecih po očetovi smrti doživela hudo
možgansko kap. Že drugi dan sem odšla v dom in aktivirala vlogo
za sprejem v dom. Zapraskala sem za dom v Novi Gorici in enopos-
teljno sobo.

Po anamnezni in uspešnem zdravljenju v bolnišnici smo mamo pripeljali v dom Podrabiča. Konec julija 2018 je minilo že osem let in moja mama še vedno spi na isti postelji, v isti sobi. Zelo lepo se je privadila na novo okolje in različne ljudi v njem. Sama je odločila porušeno modričar za enoposteljno sobo in saltev v Novo Gorici. Pravi, da ni lepo biti sam in da jo v Novo Gorico radiko peljemo, ko ne bo mogla več iz postelje. Prva tri leta bivanja v domu je bila veliki raziskovalec in opazovalec okolice doma. V sobo je prhtajala samo spat. Na telefon jo je bilo zelo težko dobiti. Po zlomu kolke se je lepo privadila na uporaba hojce in kolesne vadičke. Še vedno se rada udeležuje vseh aktivnosti, le da je bolj utrujena in veliko počiva. Ko jo vprašamo po letih, pove, da jih ima 83. Ko pa jo vprašamo, kdaj je rojena in ji povemo, katerega leta smo, sama izročno svoja leta, se začudi in smeji, da ja že takle stara.

KORAKI NAŠE FIZIOTERAPEVKE

*Na koncu niso leta
življenja, ki štejejo, ampak
dejstvo, koliko življenja je
bilo v teh letih.* - ABRAHAM LINCOLN

Pri svojem strokovnem delu v vseh fazah zdravstvenega varstva z vagojnimi in fizioterapevtskimi metodami pomagam pri vzdrževanju, vzpostavljanju in izboljšavi psihofizične sposobnosti ter zmogljivosti naših stanovalcev. Ob tem pa je pri starejših redna in ustrežna telesna dejavnost izjemnega pomena. Zaradi fizioloških procesov s staranjem pride do upada mišične mase in s tem mišična moč ter sposobnosti ravnotežja in koordinacije. Zaradi tega lahko pride do omejitve pri vsakodnevnih opravilih, kot je vstajanje s stola, dvigovanje stvari ali hoja po stopnicah, poveča se nevarnost padcev in poškodb, zmanjša se kakovost življenja. Z redno in ustrežno telesno dejavnostjo se degenerativni procesi lahko do določene mere upočasnijo, posameznik pa dlje časa ohrani dobro telesno pripravljenost, funkcionalni status ter s tem tudi samostojnost in boljšo kakovost življenja.

Kot strokovno delavko sodelujem pri različnih aktivnostih, ki pripomorejo k povečanju zadovoljstva naših stanovalcev npr. prireditev ob posebnih praznikih in dogodbah, sodelovanje s žvršo lokalno skupnostjo, šola ml, vrta in društva.

In da je vzdrževanje in izboljšanje psihofizičnih sposobnosti stanovalcev še bolj zabavno, izvajamo tudi trening motoričnih kognitivnih perceptivnih spretnosti ob glasbi – posebna, zabavna vadba Žoga bend. To je prilagojena skupinska vadba, kjer po vnaprej izbrani glasbi in koreografiji udajamo s pomočjo bobnarskih palčk po velikih terapevtskih žogah.

Ob vseh teh aktivnostih redno sodelujemo tudi z društvom Tačke Pomagajke. Sama terapija in aktivnost s pomočjo kuzlov in sodelovanja z društvom Tačke pomagajke je v našo hišo prinesla dosti dobrega. Vsak obisk po terapija razvedri naše stanovalce, izboljša počutje stanovalcev, poveča motivacijo za sodelovanje, zmanjša osamljenost. Seveda moram poudariti, da poveča učinek terapije pri posamezniku in ne smemo pozabiti, da izboljša socializacijo pri ljudeh z demenco. Opazila sem več nasmehov, dotikov, pogledov, naravne topline, ki jo ljudje oddajajo ob prisotnosti psa terapija.

Izvajamo skupinske vadbe. Terapevtska vadba s pomočjo velikih in malih terapevtskih žog je namenjena izboljšanju zadovoljstva, zabava, sprostitve stanovalcev in obenem zmanjšati ozdravno omotni zdravstvene težave.

Kot pravi naš stanovalec

Učinkovaj zabava na te skupne ure telovadbe. Vem, da s tem ne bom dobil Torzarovih mišic, ampak tako se mi vendarle vsaj malo okrepi, predvsem pa pridobim na gibljivosti.

Skupinska vadba je oblika prevencije in druženja z velikimi in malimi terapevtskimi žogami ter različnimi zabavnimi rekviziti. Če od samega začetka delovanja se pozabljemo in gradimo posebno prijateljstva in vezi z otroki različnih starosti preko medgeneracijskega sodelovanja z otroki in učenci OŠ Dobrova. Del življenja so babice in dedki vedno preživeli skupaj z otroki. Otrod občutijo prisotno in zrelo čustva, zato vedno radi pridejo v našo hišo in se družijo z našimi stanovalci. Ko pridejo otroci med nas, postane starost povsem drugačna, razgrana, naonekana in polna sonca.

Z veseljem prišem članke za Bršlji šasnik, organiziram različne delavnice za naše stanovalce. Nedvomno pa tovrstne aktivnosti ne bi bile mogoče brez vseh prostovoljcev, ličarjev in gle daljših društev, pevskih zborov, društva kmečkih žena, Občine Brda, Vnuka kleti Brda in ostalih posameznikov iz Goriških Brd, ki si prav tako prizadevajo za lepše bivanje starejših v občini.

Že od samega začetka smo v našo hišo sprejeli študente Fakultete za vede o zdravju izola, smer zdravstveno nego, ki nam vsako leto znova prinašajo mladostno igrivost, sproščeno radost ter skupaj se učimo in učimo nove znanja.

Nekaj posebnega pa je naš varovani oddelk. Na oddelku je prisotna animatorka, ki skupaj z ostalim timom poskrbi, da se stanovalci vključijo v domske aktivnosti (pevske vaje, pogovorne skupine, žogo bend, skupinske telovadbe, masaže, različne domače predstave).

Prav posebej moramo omeniti prostor na varovnem oddelku imenovan "brlcaž", ki je grajen po principu domačega brlčnega dvorišča in namenjen stanovalcem, da se umaknejo, ko želijo svoj mir. Zelo ga koristijo v času nočnega počitka, pilpelje se stanovalce iz hiše, v primeru, da so nemirni. Rodi se v njem zadržujejo tudi svojci skupaj s stanovalcem v času obiska, pogovorov.

Ne smemo pa pozabiti na naši dve hišni živali, kužico Aja in muce Ferdo. Oba domujeta na našem varovnem oddelku, kar se je izkazalo za zelo pozitivno. Našima štirinožnima prijateljema namenimo stanovalci veliko pozornosti in tako je prehod v dom za starejše lažji, kajti zapustiti dom, ki je poln spominov, sproži različne občutke. Pozornost in skrb za živali pa omili te slabe občutke.

S humanim, človeškim, osebnim, kvalitativnim in strokovnim pristopom ob upoštevanju človeškega dostojanstva in pravic bom še naprej kot fizioterapevtka in strokovno delavko s svojim delom prispevala svoj kosček sestavljence ter obenem z drugimi sodelavci pomagala našim stanovalcem ohranjati čim boljše kvaliteto življenja.

In na koncu, tisto najpomembnejše... nekateri ljudje pridejo v naše življenje, nam postanejo prijatelji in ostanejo za vedno v naših srcih in spominu. Pustijo nam lepe odrisbe in nas obogatijo s spomini, ki nas za vedno spreminijo, kajti za njih ostanejo nepozabni trenutki polni smeha, veselja, igrivosti in življenja.

KORAKI NAŠE ANIMATORKE

Vsak dan je lahko najboljši

V hišo sem prišla kot prostovoljka in kmalu dobila prilžnost za zaposlitev. Skupaj s stanovalki beremo novice ob kavi, z miselnimi igrami treniramo naš spomin in se preizkušamo v različnih ročnih spretnostih. Redno se družimo na tomboli, se veselimo praznovanja rojstnih dnevo, najraje pa zapojemo.

Delo animatorja mi predstavlja vsakodnevni izziv, prilagajanje glede na potrebe stanovaleev in različne situacije v okolju. In najpomembnejši je občutek zadovoljstva, ki ga vidim v očeh stanovaleev.

KORAKI NAŠE PROSTOVOLJKE

Kaj je zame prostovoljstvo?

Moja pot v domu upokojencev Pedra botič se je začela že pri mladih letih, ko se je tam zaposlila moja mama. Imela sem približno 7 let, ko sem se prvič srečala s stanovalcem. Sprva sem jih obiskovala le kot otrok zaposlenega, z leti pa sem v sklopu Osnovne šole Alojza Grodnika Dobrovo pod vodstvom psihologije Nataše Martinč začela stanovorce obiskovati kot prostovoljka.

Za prostovoljstvo sem se odločila iz več razlogov. Glavni razlog pa je, da sem pričevala nasmehe na obrazih stanovalec, se z njimi družila, pogovarjala in nasmejala. Pedra pa sem tudi stereotip o mladin za ročnolinko in telefon.

S stanovci sem preživela veliko časa. Z nekaterimi sem se še posebno povezala in zgradila novo vez, novo prijateljstvo. Spoštovala sem jih in nadvse rada sem jim prisluhnila, ko so mi pripovedovali njihove zgodbe iz otroštva, modre misli in navrote, ki so mi prišli prav v življenju. Zelo sem cenila, ko so mi starejši predajali njihove življenjske izkušnje. Prav tako so tudi oni radi prisluhnil mojim zgodbam in mislim.

V domu upokojencev sem se vedno počutila dobrodošlo in vedno je bila pozitivno energija. Ob vikendih sem večkrat obiskovala ustvarjalne delavnice in skupaj z njimi ustvarjala najrazličnejše izdelke, risbe, argamije... Ker tudi sama rada pejem, sem se udeležila tudi pevskih vaj in s stanovalcem zapela različnih ljudskih pesni. Naučili so me vrsto različic in druge pesni, ki so jih oni prepevali v mladih letih. Rada pa sem prisluhnila tudi ritmu žogo bendo.

V spomin in srce so se mi najbolj vtisnili trenutki s stanovalcem Vladom, ki je na žalost sedaj že pokojni. Oba sva bila velika ljubitelja zgodovine in literature (predvsem o slovenskem pisatelju Ivanu Cankarju). Skupaj sva preživela veliko časa in se pogovarjala o tej in oni temotiki ter razglabljala o tem in onem problemu. »Prodebatirala sva a vsem mogočam. Bil je eden najpametnejših ljudi, kar jih poznam in zelo odprtih misli.

Po končani osnovni šoli še vedno z velikim veseljem obiskujem stanovce. To veselje in ljubezen do stanovalec, druženje in prostovoljstvo pa sem predala naprej moji mlajši sestri. Sedaj skupaj obiskujeva stanovca, se z njimi druživa, ustvarjava, peleva in se povezava. Vedno drug drugemu pričaramo nasmehe na obrazu in prinesemo zrihan košč dobre volje. Po vsakem končanem obisku čakava na čisto nov, razigrani obisk.

KORAKI NAŠE SOCIALNE DELAVKE

*Če si nekaj dovolj močno
želito, stremi vse stvarstvo
k temu, da se vam želja
izpolni. - PAULO COELHO*

Pravijo, da nič ni naključje, in ko se danes oziram nazaj, lahko temu pritrnim. Prvič sem v ta - meni kot študentki popolnoma neznan dom - dom Podsobotn vstopila sončnega polnočnega dne leta 2011 kot kandidatka za opravljanje pripravništva na področju socialnega dela. Moj prvi viti je bil »Vau, tu bi si pa jaz želela delati...« Obdal me je občutek toplote, domačnosti in spretnosti. Zgleda, da sem tudi jaz naredila dober viti... In tako sem se že jeseni vrnila v Dom in postala bogatejša za družino 94 non in nanotav. Res sem uživala v njihovi družbi, saj sem imela kot pripravnica privilegij z njihimi preživeti različne večere časa v obliki pogovornih skupin, individualnih pogovorov, spretnost in vseh drugih pestrih dančnih aktivnostih. Spletali smo nitke, nitke propletene s smehom in veseljem, delili pa smo tudi trpe spomine, ki jih življenje prav tako prinese. V Domu sem bila vključena v različne sestanke, nočevanja in mnogo teobrazgovov, kar me je nedoločno veselilo in mi omogočalo, da sem rasla na svoji profesionalni in tudi osebnih poti zorenja. Pripravništvo sem zaključila in niti v sanjah si nisem predstavljala, da bom še kdaj vrnila.

In sem se. V meni ljubim Dom Podsobotn, v prijeten kolektiv in dobro družbo umajih non in nanotav. Delo v socialni službi je precej bolj pestro kot je bilo v času mojega pripravništva in je terjalo precej moje energije, da sem ga sprejelo v celoti.

V največje zadovoljstvo mi je, ko vidim zadovoljne stanovalce in stanovalke ter njihove svorce. Včasih se jezim, zakaj toliko časa za urejanje papirjev, ko pa bi lahko več časa posvetili stanovalcem.

Priznava mi ljudje o bivanju v domu so različna, vendar pa, če smo vsi sogovorniki v prvi vrsti ljudje z empatijo in vzajemnim razumevanjem, gotovo nalademo skupno pot med željami in tistim, kar življenja v domu lahko ponudi. Kot študentka sem si predstavljal, kako veliki projekti so potrebni, da so ljudje zadovoljni in srečni. Zdaj pa vedno bolj spoznavam, da je v prvi vrsti pomembna biti človek. Človek, ki je dostopen, odprt in z empatijo pristopa do druge osebe. Štejajo drobni trenutki pozornosti in prijaznosti, nasmeh, dotik, objem... Našim stanovalcem ni pomembna, ali sem oseba v beli, zeleni ali modri obleki, pomembno jim je, da se odzivam na njihov klic, jih slišim in poslušam, da bo njihova želja vsaj delno prešla iz papirja. Vedno so njihove želje skromne, vsakdanje in preproste. Veselimo smo, če jim lahko izpolnimo vsaj obojestransko zadovoljstvo daje energijo tudi za nadaljnje delo in izdaja, ki jih dela v domu priča. Upam si trditi, da se v našem kolektivu trudimo in s tem našim stanovalcem nudimo kvalitativno bivanje v značilnih, ki jim dom lahko zagoto vije.

V prihodu se želim, da bi, tudi s sodelovanjem vseh, ki z veseljem prihajajo v naš Dom, stanovalcem in zaposlenim nudili prijetno okolje, prepleteno z domačnostjo, odprtostjo in veseljem do življenja. Hkrati pa s spremljanjem in razvijanjem sodobnih pristopov sledim dobrim praksam dela s starejšimi in tako našim nonam in nanam pričarati lepe spomine, ki jih vsi skupaj radi obujamo ob fotografijah, ki tvorijo naše hodnike.

Nič z misljo, ki ji ni časa dočeti, zaključim moje pisanje. Modri Kralj Solomon je dejal: *mnihče ni tako velik, da ne bi potreboval pomoči in nihče ni tako majhen, da je ne bi mogel nuditi.*

Čestitke ob okroglem jubileju in vsesto praznovanju tega in vseh naslednjih!

KORAKI NAŠIH VZDRŽEVALCEV

Dela in nasmehov nikoli ne manjka

Vsekakor je želja v tej naši veliki NBI Doma Podsoboteh, v kateri je svoj dom iskalo 94 stanovalcev, predvsem izvesti najbolj kvalitetno delo, z namenom zadovoljiti naše stanovalce, jim pomagati pri premogovanju te živ, ki jih prinaša starost.

Že deset let se trudiva ustvoriti prijeten in kvaliteten dom. V vsakem trenutku želimo imeti za naše stanovalce kot tudi za ostali kader znotraj naše velike družine pripravljene vse novice in rešitve na posameznem področju.

Pri svojem delu kot ključ uspeha, vedno in znova in znova izkoriščava pozitivno komunikacijo, saj je življenjska sreča sestavljena iz trenutkov – majhnih, kot so nasmeh, prijazen pogled ali iskren poldan. In tega v naši NBI med vsemi nami ne manjka. Ko delamo, se znotraj, ko pa uživamo sadove svojega dela, se veselimo.

KORAKI NAŠIH JAVNIH DELAVK

Moji občutki v vlogi javne delavke

"Naše napake odsevajo v zrcalu. Vidimo jih v drugih." - Metka Planko

Z mešanico strahu in treme se je začel moj prvi delovni dan. Delala bom preko javnih del v Domu upokojevcev Podsobotni. Skrbela bom za arhivacijo in transferje stanovalec v domu. Trema in strah sta se takoj ob vstopu v dom nekoliko porazgubila in prilegla me je domačnost in urejenost doma. V kratkem času sem spoznala, da to domačnost ne pomeni le vidov in spravnost, temveč sproščenost in vrljnost vseh zaposlenih, ki jo poleg srakavnosti, neobično pranežajo na stanovalce doma.

Delo v domu je veliko več, kot le oskrba in skrb za zadovoljevanje osnovnih življenjskih potreb. Skupaj se veselimo, tolažimo, vzpodbujamo, ne le s stanovalci, ki imajo svoj dom tu v Podsobotni, temveč tudi med nami, ki tu delamo. Spoznavom različne ljudi različnih starosti, različnih poklicev, čustev, občutkov in telesnih zmogljivosti. Vsakemu se trudimo privesti neomeh na obraz. Različne družabne prireditve, praznovanje rojstnih dni in vsakodnevna aktivnosti, kot so pogovorna urica, tombola, pevski vaji, žoga bend, krtzanke in talovadba so lepo vpeljane in se jih stanovalci po svoji volji in zanimanju z veseljem udeležujejo.

Vsaka aktivnost je drugačno in enkratna, je čisto, ko se povessimo in nasmejimo, ko se družimo in sodelujemo, kljub različnosti vsakega človeka nas. Moja naloga in hkrati veselje je vzpodbujanje stanovalec k vključevanju v družbo, k iskreni nitki, ki nas poveže v celoto, v kateri vsakdo izmed nas najde pravek, ki ga razveseli in nam da moč da obdružimo tudi življenja, kljub razlikam, ki se z leti kopičajo. Občudujem pogum in vero do življenja med stanovalci, ob enem pa vrljan trud in energija vseh zaposlenih, ki jo vlagajo za to. Ob tej priliki bi se rada zahvalila vodstvu za izkazano zaupanje in priaznost, da lahko prispevam k dobremu počutju stanovalec. Ob hujših časih celotnemu kolektivnemu domu in vsem, ki imajo svoj dom tu v Podsobotni.

KORAKI NAŠIH JAVNIH DELAVK

Moja pot v dom Podsobotin

Od rojstva do svojih šestih let sem največ časa preživljala s svojo babico in prababico, ki sta skupaj s starši poskrbeli za mojo brezskrbno otroštvo. Zahvaljujoč posebej prababici, ki nama z bratom pripovedovala zanimive življenjske zgodbe, ob katerih sva bila tiho kot miški in sva jih sedelo slišat ponovno in ponovno, mi je ostala v spominu povezovalna babica = prijetna družba, povezana z zgodbami in življenjskimi nauki. Zato sem kmalu po puberteti v svojem življenju dojala prednost družbeno s starejšimi osebami. Še zdaj je ena od mojih najboljših prijateljic 78-letna "babica" Anka.

Ko je prišla možnost preko javnih del delati v domu upokoencev kot družabnica, nisem mogla verjeti, da sploh obstaja takšno delovno mesto. Do takrat sem imela izkušnje z domom upokoencev samo kot obiskovalka mojih starih prijateljic in znank, noče takrat mi je bilo žal za stanovanje v domu, ki niso imeli obkrožen ali pa so bili ti redki. Ko sem izvedela, da sem bila izbrana za to delovno mesto, bila sem polna idej in pričakovanj. Z odprtostjo sem se prepustila spoznavanju vsakega posebnostnega stanovalca v celotnem domu, ne samo na svojem nadstropju. Pri tem mi je pomagala ena dolgoletna delavka doma, katero si je takom dela v domu že pridobila skuparje stanovalcev. In res, po par mesecih sem čutila, da smo se spoznali, zblížali in spoprijateljili.

Seveda moram biti iskrena, ni šlo vse kot po maslu, ampak tako je v življenju. Z nekom se ujameš skoraj v prvem trenutku, z drugim pa težje najdeš skupno pot, na bo to tako med stanovalci kot zaposlenimi. Mala bolj, posebej če se razredno trudijo in drugi tega ne vidijo; takrat imaš priložnost delati na svojih lastnostih kot je potrpežljivost, samoobvladanje, prijaznost, spoštljivost...

Stanovniki doma imajo veliko prednost pred mano v tem, da imajo življenjske izkušnje, hitro prepoznajo, če se kdo pretvarja ali resnično želi pomagati. Stora pa imajo za seboj pamet, pogosto tudi življenja in ko bi človek praskal, pogosto ne more varčevati, kaj vse so zmogli preživeti in prebesei.

Življenje vsakega posameznika v domu bi lahko zapisal kot knjigo, naj bi bila ta tanjša ali debelejša. Resnično sem vesela in si želim v času, da mi "babice" ali "dedki" odprejo svoja vrata v njihova spomina in v svojih srca in mi zaupajo svoje skrivnosti. V istem trenutku se počutim zelo bogata in se zavedam, da moji problemi sploh niso problemi in da edino ljubazan. Pravo srečo je, ko človek daje, naj si bo to čas, energija, pozornost, nasmešek, objemček, dotik ali samo pazorno poslušanje. Pogosto mi je žal, da ne morem za nje narediti več, ker te ni v moji moči ali sposobnostih, takrat lahko za nje samo molim. Priznam, da sem večkrat čustveno laž parca, ampak še zmeraj lahko rečem, da dobim več kot dajem. Kljub babici nisem več živa, ampak imam na desetine novih "babice" in "dedkov", od katerih dobim ljubazan, s katerimi se lahko posvetujem in ki so del mojega življenja. Hvala Bogu za to darila.

Na žalost so javna dela časovno omejena. Ko se mi je prvič iztekel čas, mi je bilo hudo in tako sem se odločila ostati v sili s stanovniki doma kot prostovoljka. Tako se enkrat tedensko z njimi srečujem pri pogovornih urah. Potem sem dobila ponovno možnost biti zaposlena v domu upokojenecov preko javnih del kot družabnica. Leto je hitro minilo in jaz sem ponovno prostovoljka, ki tedensko prihaja po svoja "dobra droga" v obliki prijateljstva, nasmeškov in ljubazni.

**DOM UPOKOJENCEV NOVA GORICA
DOM PODSABOTIN
PODSABOTIN 27
5211 KOJSMO**

Podsabotin, 2018

**ZBORNIK OB 10. LETNICI
DOMA PODSABOTIN**

IZDAL IN ZALOŽIL:
Dom upokojencev Nova Gorica

UREJANJE:
Romina Velušček

OBLIKOVANJE:
Dajana Černic

TISK:
A-media, d.o.o.

PRVA IZDAJA, PRVI NATIS, NATISNJENO 200 IZVODOV

PODSABOTIN, SEPTEMBER 2018

**CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana**

364-54-053.9(497.4Podsabotin)(082)

**ZBORNIK ob 10. letnici Doma Podsabotin / [urejanje Romina Velušček].
- 1. izd., 1. natis. - Nova Gorica : Dom upokojencev, 2018**

**ISBN 978-961-288-703-2
1. Velušček, Romina
296337152**

Dom Podsabotin

